

IN HET BEGIN WAS HET WOORD

Hugo Bouter

IN HET BEGIN
WAS HET WOORD

*Vijf bijbelstudies over
de Wijsheid van God en het Woord van God*

(Spr. 8:22-36; Joh. 1:1-3)

In het begin was het Woord

Copyright © H. Bouter

Deel 1 van de brochurereeks 'Bestudeert de Schriften'

Druk: Drukkerij Van der Perk B.V., Nieuw-Lekkerland

Eerste editie 2006

Boeken om de Bijbel, Gouda

Distributie: Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn

ISBN-10: 90-70926-46-6

ISBN-13: 978-90-70926-46-5

NUR 707

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Woord vooraf	7
1. In het begin	9
2. Christus, de Wijsheid van God	13
3. Jahweh bezat Mij in het begin van Zijn weg	17
4. Toen was Ik een Troetelkind bij Hem	21
5. Nu dan, zonen, luistert naar Mij	25

WOORD VOORAF

Er is in de Bijbel *driemaal* sprake van een specifieke begin-situatie. Genesis 1:1 spreekt over het begin van de eerste schepping. In het begin schiep God de hemel en de aarde.

In de brieven van Johannes is sprake van het *nieuwe* begin, dat duizenden jaren later tot stand kwam door Jezus' intrede in deze wereld, Zijn komst in het vlees, Zijn leven en dienst hier op aarde (1 Joh. 1:1-2; 2:7,13-14,24; 3:11; 2 Joh.:5-6).

Maar er is een derde 'begin', dat uniek en onvergelijkbaar is. Hierover spreekt Johannes in de eerste verzen van zijn evangelie: 'In [het] begin was het Woord; en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in [het] begin bij God' (Joh. 1:1-2). Dit voert ons terug naar wat men wel noemt 'de stille eeuwigheid', het absolute begin, tenminste vanuit menselijk oogpunt bezien. Voor God de Vader was er uiteraard geen begin, en het Woord *was* en existeerde ook in het begin. Het Woord is de eeuwige Zoon, die niet geschapen of gemaakt is. Hij *was* er van eeuwigheid. Hetzelfde geldt voor de Heilige Geest, die ook van eeuwigheid God is. Wij spreken dan over de Goddelijke Drie-eenheid.

Johannes leert ons in de beginverzen van zijn evangelie vijf belangrijke dingen over het eeuwige Woord, over de Heer Jezus Christus. De aanhef van het vierde evangelie wordt in deze brochure geplaatst in het licht van Spreuken 8.

Gouda, voorjaar 2006

1

IN HET BEGIN

'In het begin was het Woord'.

Johannes 1:1

Er is in de Bijbel *driemaal* sprake van een specifieke begin-situatie. Genesis 1:1 spreekt over het begin van de eerste schepping, de grondlegging van de wereld ('in het begin schiep God de hemel en de aarde').

In de brieven van Johannes is sprake van het *nieuwe* begin dat tot stand kwam door Jezus' intrede in de wereld, Zijn komst in het vlees en Zijn leven en dienst op aarde (1 Joh. 1:1-2; 2:7,13-14,24; 3:11; 2 Joh.:5-6). Dat begin is maatgevend voor ons leven als gelovigen, zoals de apostel telkens herhaalt. Het is het ijkpunt voor ons als christenen.

Johannes spreekt ook over Satans activiteit als mensenmoordenaar vanaf het begin van de schepping (Joh. 8:44), en het feit dat de duivel zondigt 'van het begin af' (1 Joh. 3:8). Dat laatste zou kunnen verwijzen naar de val van de satan zelf en diens engelen, die mogelijk voorafging aan de zes

dagen van Genesis 1. Dit hoofdstuk zwijgt over de schepping van de engelen, maar blijkens Job 38:2-7 waren zij erbij aanwezig toen God de aarde grondvestte.

Maar er is een derde 'begin', dat uniek en onvergelijkbaar is. Hierover spreekt Johannes in de eerste verzen van zijn evangelie: 'In [het] begin was het Woord; en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in [het] begin bij God' (Joh. 1:1-2). Dit begin voert ons terug naar wat men wel noemt 'de stille eeuwigheid', het absolute begin, tenminste vanuit menselijk oogpunt bezien. Voor *God* was er uiteraard geen begin, en het *Woord* existeerde ook in het begin. Het *Woord* is de eeuwige Zoon, die niet geschapen of gemaakt is. Hij *was* er van eeuwigheid. Hetzelfde geldt voor God de Vader, en God de Heilige Geest. Zij zijn ook van eeuwigheid God.

Johannes leert ons in de beginverzen van zijn evangelie *vijf* dingen over het eeuwige Woord, over de Heer Jezus:

(1) In het begin *was* het Woord, d.w.z. Hij *begon* niet te bestaan, maar Hij existeerde van eeuwigheid.

(2) Hij was het *Woord*, d.i. de uitdrukking, de openbaring van Gods innerlijk. Het Grieks spreekt hier over de *Logos*. Elders wordt Christus het

beeld van de onzichtbare God genoemd (2 Kor. 4:4; Kol. 1:15; Hebr. 1:3).

(3) Het Woord was *bij God*, dat betekent dat Hem een persóónlijk bestaan wordt toegekend naast en in relatie tot God de Vader (zie ook onder punt 5).

(4) Het Woord was *God*, dat houdt in dat het *Woord* een van de *Vader* en de *Geest* onderscheiden *Goddelijk Persoon* was. Letterlijk staat er: '(...) en *God* was het *Woord*'. De *Godheid* van het *Woord* wordt dus beklemtoond.

(5) Dit (of: Deze) was in het begin *bij God*, dus het *Goddelijke Woord* was géén latere emanatie (uitvloeisel, manifestatie) van de *Godheid*, maar een zelfstandig, eeuwig Persoon 'bij God'. Dit laatste is niet slechts een plaatsbepaling. Zijn nabijheid bij *God* impliceert *de nauwe relatie* van de *Zoon* tot de *Vader*. Wij zien hier de heerlijkheid van de eniggeboren *Zoon in de schoot van de Vader*, zoals het nader wordt omschreven in Johannes 1:14,18.

Vervolgens zien wij de relatie van de eeuwige *Logos*, het *Woord* van *God*, tot de schepping zelf en tot de mensheid (Joh. 1:3-5). Hij heeft alle dingen geschapen: 'Alle dingen zijn door Hem geworden' (vs. 3a). *Niets* is daarvan uitgezonderd: '(...) zonder Hem is niet één ding geworden dat geworden is' (vs. 3b).

Dat is ook het getuigenis van andere Schriftplaatsen: de wereld is *door Hem* geworden (Joh. 1:10); de werelden zijn door Gods woord bereid (Hebr. 11:3). En Christus *draagt* ook alle dingen door het woord van Zijn kracht (Hebr. 1:3).

Maar er was, door Christus' komst als het Licht in de wereld, ook een *morele* relatie tot de wereld en tot de mensheid, die in duisternis was gehuld. Zo vinden wij dat hier in Johannes 1: 'In Hem was leven, en het leven was het licht van de mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen' (vs. 4-5). In Christus was *leven*. Hij heeft evenals de Vader *leven* in Zichzelf (Joh. 5:26). En het *leven* was het *licht* van de mensen, dat wil zeggen: het werpt licht op iedereen en het onthult ieders ware toestand. Niets kan verborgen blijven voor het waarachtige licht, dat in de wereld komt en iedere mens verlicht (Joh. 1:9). Christus was de Zon die opging uit de hoogte (Luc. 1:78). Hij was het Licht van de wereld, maar de wereld heeft Hem verworpen. Het Licht schijnt voor hen die in duisternis en schaduw van de dood zitten, maar de duisternis heeft het niet gevat. Zo zien wij dat Christus' *verwerping* het uitgangspunt is van het evangelie naar Johannes.

CHRISTUS, DE WIJSHEID VAN GOD

'Christus, de kracht van God en de wijsheid van God'.

1 Korintiërs 1:24

Het feit dat Christus het eeuwige Woord is, ofwel de geopenbaarde *wijsheid* van God, was reeds bekendgemaakt in het boek van de Spreuken. De wijsheid wordt daar soms gepersonifieerd, en representeert de alleen wijze God (Spr. 1:20vv.; 8:1vv.; 9:1vv.). De Wijsheid treedt hier op in de gestalte van een vrouw, tegenover Vrouwe Dwaasheid. Het gaat hier om de wijsheid van God in haar *subjectieve* vorm, praktische wijsheid en levenskunst, zoals ze het innerlijke deel is van degenen die God vrezen. Maar Spreuken 8 gaat verder en geeft vanaf vers 12 een *objectieve* beschrijving van een Persoon, die Zichzelf voorstelt als 'Ik, de Wijsheid'. De vrouwelijke voornaamwoorden 'zij' of 'haar' worden tot het einde van het hoofdstuk niet meer gebruikt.

Wanneer de dichter hier spreekt over de gepersonifieerde Wijsheid, is het niet moeilijk daarin het eeuwige Woord, de eeuwige Zoon van God te

herkennen (met name in Spr. 8:22-31). *Christus* is immers de kracht en de wijsheid van God (1 Kor. 1:24). Onze Heer Jezus Christus wordt in Spreuken 8 getekend in *drie* relaties:

(1) De relatie tot *God de Vader*. Hij was bij de Vader en Hij was het welbehagen, de vreugde van de Vader van eeuwigheid af, reeds vóór het begin van de schepping. Hij was een en al verrukking voor Gods aangezicht, eer de aarde bestond.

(2) De relatie tot *het geschapene*. Hij was aanwezig bij de schepping en Hij was de Uitvoerder, de Kunstenaar (een andere vertaling van 'voedsterling' of 'troetelkind') door Wie de schepping tot stand kwam (vgl. Spr. 3:19). Hij was de wijze Bouwmeester, die Zich verheugde in Zijn schepping, het werk van Zijn handen.

(3) De relatie tot *de mensenkinderen*. Christus, die Zélf de vreugde van het hart van de Vader was, vond Zijn eigen vreugde in de mensenkinderen. Zijn vermaking, Zijn vreugde was met de mensenkinderen (Spr. 8:31).

Dit welbehagen van de Wijsheid in de mensenkinderen leidde in de volheid van de tijd tot de *vleeswording*. De eeuwige Wijsheid daalde af naar de aarde. Christus deed als Mens intrede in de schepping, die het werk van Zijn handen was. Het Woord is *vlees* geworden en het heeft onder

ons gewoond. 'Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd', dat is het getuigenis van de apostelen. Het was de heerlijkheid van de eniggeboren Zoon van de Vader, want Hij heeft hier op aarde de Vader verklaard (Joh. 1:14,18).

Maar Christus daalde neer tot heil van de mensenkinderen waarin Hij Zijn vreugde vond. Zijn menswording was het bewijs van Zijn intense belangstelling voor de mens, die de kroon van de schepping was. De mens was echter in de zonde gevallen. Christus heeft aan bloed en vlees deelgenomen ten behoeve van de mensenkinderen die deel daaraan hadden. Hij heeft dat gedaan om óns van de macht van de dood en de satan te kunnen verlossen en ons tot heerlijkheid te kunnen leiden (Hebr. 2:10-15). Geen wonder dat de engelen bij de geboorte van de Zoon des mensen jubelden: '(...) in mensen een welbehagen' (Luc. 2:14). De Zoon die het welbehagen van de Vader was, was Mens geworden om mensenkinderen te redden, te verenigen met Zichzelf en aan het Vaderhart te brengen. Hij die de Wijsheid van God was, vond wegen en middelen om ons te verlossen en ons in te voeren in de heerlijkheid die Hij als Mens nu heeft verworven op grond van Zijn verlossingswerk. Wij die Hem kennen en toebehoren, zijn nu vast met Hem verbonden. Wij zijn 'in Christus Jezus, die ons geworden is: wijsheid van Godswege (...)' (1 Kor. 1:30). Het werk van Gods wijsheid wordt ook gezien in de verlossing.

JAHWEH BEZAT MIJ IN HET BEGIN VAN ZIJN WEG

*'Jahweh bezat Mij in het begin van Zijn weg[en],
vóór Zijn werken (of: daden) van oudsher'.*

Spreuken 8:22

Vóór de schepping er was, dus vóór het begin van ruimte en tijd, was de eeuwige Wijsheid er al. Het Woord was 'bij God', zoals Johannes zegt aan het begin van zijn evangelie (Joh. 1:1-2). Jahweh 'bezat Hem', zegt Salomo hier in Spreuken 8:22 (SV). De vertaling 'scheppen' (NBV) of 'tot aanzijn roepen' (NBG) moeten wij van de hand wijzen. Christus is immers geen geschapen Wezen. Er was een *bestaande* relatie tussen Jahweh en de Wijsheid, een vaste band tussen God en de Logos. Enkele verzen verder is sprake van de Wijsheid als Gods 'Troetelkind', of 'Voedsterling' (SV), dus Zijn *Lieveling* (Spr. 8:30). In het licht van het Nieuwe Testament zien wij hier de relatie tussen de Vader en de Zoon.

Bovendien was Christus het *Centrum* van al Gods raadsbesluiten, nog vóór het begin van Zijn schep-

pingswerken. Spreuken 8:22 spreekt over het *begin* van Gods *weg*. De *weg* die God gaat, is nodig voor de uitvoering van Zijn plannen en gedachten. Er is onderscheid tussen resp. Gods *wegen*, Zijn *werken* en Zijn *raadsbesluiten*. Zijn wegen vormen niet noodzakelijkerwijs een onderdeel van Zijn raadsbesluiten. Zo behoorde de woestijnreis van de Israëlieten tot Gods *wegen* met Zijn volk, terwijl de intocht in Kanaän en de vestiging van Zijn heiligdom op de berg Sion onderdelen waren van Zijn *raadsbesluiten* (vgl. reeds Ex. 15). Er is ook verschil tussen Zijn wegen en Zijn werken, zoals wij kunnen lezen in de Psalmen. God maakte Mozes Zijn *wegen* bekend, maar aan de kinderen Israëls toonde Hij Zijn machtige *daden* (Ps. 103:7). Mozes had toegang tot God in het heiligdom en hij ontving *inzicht* in Gods *wegen* (die wegen van wijsheid en genade waren), terwijl de Israëlieten werden geconfronteerd met Zijn krachtige *daden*.

Christus is van eeuwigheid aan *bevestigd* of *aangesteld* als de Uitvoerder van Gods plannen: 'Ik ben bevestigd (lett.: gezalfd) van eeuwigheid aan, vanaf het begin, vóór de aarde bestond' (Spr. 8:23; vgl. de Engelse vert. 'I was set up from eternity'). De woorden 'formerer' en 'geboren worden' (NBG-vert. in Spr. 8:23-25) kunnen wij met enige dichterlijke vrijheid nog wel toepassen op de *wijsheid* als zodanig, maar ze kunnen *niet* worden gebruikt voor *de Persoon* van Christus. Er zijn betere alternatieven.

Letterlijk staat er dat de Wijsheid van eeuwigheid aan *gezalfd* is geweest (SV), zoals de Heer in de tijd ook zou worden gezalfd (d.i. 'aangesteld') als Koning over Sion (Ps. 2:6).

Het gaat hier duidelijk om Zijn pre-existentie, het eeuwige *vóórbestaan* van het Woord. Toen God Zijn Zoon in het middelpunt van Zijn plannen en gedachten plaatste, bracht Hij Hem als de Wijsheid *aan het licht* en stelde Hij Hem aan als de Architect van hemel en aarde. Hierover lezen wij verder in Spreuken 8: 'Toen er geen diepten waren, ben Ik voortgebracht (of: aan het licht gebracht), toen er geen bronnen waren, rijk aan water. Eer de bergen gegrondvest waren, vóór de heuvels ben Ik voortgebracht; toen Hij de aarde nog niet had gemaakt, noch de velden, noch de eerste stofdeeltjes (of: elementen) der wereld' (Spr. 8:24-26).

In het Nieuwe Testament vinden wij veel meer plaatsen die spreken over deze fase van Gods handelen, die dateert van vóór de grondlegging van de wereld (vgl. Joh. 17:5,24; 1 Kor. 2:7; Ef. 1:4; 2 Tim. 1:9; Tit. 1:2; 1 Petr. 1:19-20). God had toen ook reeds de Gemeente op het oog, die om zo te zeggen het *meesterwerk* is van Zijn eeuwige raadsbesluiten.

TOEN WAS IK EEN TROETELKIND BIJ HEM

'Toen was Ik bij Hem [Zijn] Troetelkind, en Ik was dagelijks Zijn vermaking, te allen tijde Mij verheugend voor Zijn aangezicht'.

Spreuken 8:30

Daarna vinden wij meer bijzonderheden over Christus' rol bij de schepping van hemel en aarde: 'Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een kring trok op het oppervlak van de oceaan; toen Hij de wolken daarboven bevestigde, en de bronnen van de oceaan met kracht opborrelden; toen Hij aan de zee haar perk stelde, opdat de wateren Zijn gebod niet zouden overtreden, en Hij de grondslagen der aarde bepaalde, toen was Ik een Troetelkind bij Hem (...)' (Spr. 8:27-30).

Dit grote werk van de schepping getuigt van Gods heerlijkheid. De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk van Zijn handen (Ps. 19:2-5). Hier zien wij de activiteit van Gods woord en van Zijn wijsheid met betrekking tot de geschapen werkelijkheid. Hij sprak en het was er,

Hij gebood en het stond er (Ps. 33:9). Al Zijn werken zijn met *wijsheid* gemaakt (Ps. 104:24).

Maar het Nieuwe Testament verzekert ons dat het ontstaan van het heelal het werk was van een zelfstandig Goddelijk Persoon, nl. de eeuwige Zoon, die het Woord en de Wijsheid van God is. Alle dingen zijn immers geworden *door het Woord*. Hij is de Wijsheid van God in eigen Persoon. Door middel van het Woord is alles in het aanzijn geroepen (Joh. 1:3; Kol. 1; Hebr. 1).

Het Nieuwe Testament vertelt ons ook méér over Zijn nauwe relatie met de Vader. Maar wij hebben hier in Spreuken 8:30 wel een aanwijzing dat het scheppende Woord niemand anders was dan de geliefde Zoon van de Vader, het Voorwerp van Zijn eeuwige vreugde. Wij lezen hier namelijk:

*'Toen was Ik bij Hem [Zijn] Troetelkind,
en Ik was dagelijks Zijn vermaking,
te allen tijde Mij verheugend voor Zijn aangezicht'.*

De Vader vond Zijn welbehagen in de Zoon, die Zijn vreugde, Zijn vermaking was. De Zoon verkeerde als een Troetelkind in de schoot van de Vader. Hij kon tegen de Vader zeggen: 'Ik was *bij U* voordat de wereld was' (Joh. 17:5). Hij was de *Voedsterling* van Diens liefde (SV; JND-vert.), maar ook de *Uitvoerder* die aan Zijn zijde stond. Christus was de Bewerker, de Kunstenaar, de

Meester die het scheppingswerk gestalte gaf (vgl. de verwante uitdrukking 'werk van meesterhanden' in Hoogl. 7:1).

De evangelist Johannes spreekt ook over de intieme relaties tussen de Vader en de Zoon, de persoonlijke betrekkingen in de Godheid. Hij beschrijft de heerlijkheid van de Heer Jezus als de heerlijkheid 'van een eniggeborene van een vader' (Joh. 1:14). De 'eniggeborene' is de unieke, de véél-geliefde zoon (vgl. Gen. 22:2). Christus was ook na Zijn komst in het vlees 'de eniggeboren Zoon, die in de schoot van de Vader is' (Joh. 1:18). Letterlijk staat er dat Hij 'de zijnde in de schoot van de Vader' is. Hij heeft tijdens Zijn leven op aarde de 'atmosfeer' van de liefde van de Vader nooit verlaten. Het was echter Zijn vreugde, Zijn vermaak om Gods wil *hier op aarde* te volbrengen (vgl. Ps. 40:8-9), zoals Hij ook reeds Gods vreugde en vermaak was geweest *in de hemel*.

Wij vinden dus zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament belangrijke mededelingen omtrent de wederzijdse werking van de liefde tussen de Vader en de Zoon, tussen God en de Logos, d.i. het Woord, de Wijsheid van God.

Vervolgens wordt ook de relatie van de Wijsheid met het aardrijk en de mensenkinderen beschreven. Want wij lezen hier: '(...) Mij verheugend in de wereld van Zijn aardrijk, en Mijn vreugde was

met de mensenkinderen' (Spr. 8:31). Misschien mogen wij het zo interpreteren, dat de eeuwige Wijsheid, het Goddelijke Woord, als *gevolg* van Zijn betrokkenheid bij het scheppingswerk *Zijn eigen vreugde* en vermaak vond in de mensen, die de voorwerpen zouden zijn van Gods verkiende liefde en genade. Christus heeft *niet* de engelen aangenomen, maar Hij heeft het nageslacht van Abraham aangenomen. Daarom moest Hij ook deelnemen aan bloed en vlees, en in alles aan Zijn broeders *gelijk* worden (Hebr. 2:14-17). Zijn vreugde, Zijn welbehagen in de mensenkinderen leidde tot Zijn komst op aarde, de *incarnatie*: 'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond' (Joh. 1:14). Er loopt een lijn van Spreuken 8 naar de blijde boodschap van de engelen in het veld van Betlehem: 'Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde in mensen van Zijn welbehagen' (Luc. 2:14).

NU DAN, ZONEN,
 LUISTERT NAAR MIJ

*'Nu dan, zonen, luistert naar Mij, en zalig zijn zij die
 Mijn wegen bewaren. Hoort naar de vermaning en
 wordt wijs, en verwerpt ze niet'.*

Spreuken 8:32-33

Het is vanzelfsprekend dat de bemoeienis van de eeuwige Wijsheid met de mensenkinderen niet zonder gevolgen kan blijven voor degenen in wie Hij Zijn vreugde en welbehagen vindt. Deze passage in Spreuken 8 eindigt dan ook met een *oproep* en met een ernstige *waarschuwing*. De hemelse Wijsheid spreekt met Goddelijke autoriteit en stelt ons voor de keuze van leven of dood! Wie de Wijsheid vindt, heeft *het leven* gevonden. Maar degenen die Hem haten, hebben *de dood* lief! Zo klinkt ook in de eenentwintigste eeuw nog steeds de vraag: 'Wat dunkt u van de Christus' (vgl. Matt. 22:42)? Bent u voor of tegen Hem? Kiest u voor het leven, óf voor de dood? Denk er wel aan: het gaat om het eeuwig wel of het eeuwig wee (de tweede dood, de poel van vuur)!

De vraag is of wij 'kinderen' van de Wijsheid willen worden, want de Wijsheid vindt rechtvaardiging bij al haar kinderen (vgl. Luc. 7:35)! Zijn wij kinderen van God? Geloven wij in de naam van Christus en hebben wij Hem aangenomen als onze Heer en Heiland (Joh. 1:12)? Zijn wij opnieuw geboren, geboren uit water en Geest (Joh. 3)? Heeft de Vader ons voortgebracht door het Woord van de waarheid?

Zo ja, dan zijn wij *zonen* van God*, en in zekere zin *eerstelingen* onder Zijn schepselen (Jak. 1:18). Maar dan zijn wij ook 'zonen' van de Wijsheid, mensen die naar Christus luisteren en die hun *karakter* aan Hem ontlenen. Christus is immers de Wijsheid van God (1 Kor. 1:24,30). Wij zijn beelddraggers van Hem en behoren tot de kinderen die God Hem gegeven heeft (Hebr. 2:13).

Uiteraard zullen wij dan ook in de praktijk van het leven naar de stem van de eeuwige Wijsheid luisteren en in Zijn wegen wandelen. Het Nieuwe Testament roept ons ertoe op nauwkeurig uit te kijken hoe wij wandelen, 'niet als onwijzen maar als wijzen' (Ef. 5:15).

* *Zoonschap* spreekt van een vertrouwensrelatie en geestelijke volgroeidheid, in contrast tot de onmondigheid en slavernij onder de bedeling van de wet (Gal. 4:1-7; Ef. 1:5).

De ernstige consequenties daarvan worden uitvoerig beschreven in het laatste deel van Spreuken 8: 'Nu dan, zonen, luistert naar Mij, en *zalig* zijn zij die Mijn wegen bewaren. Hoort naar de vermaning en wordt wijs, en verwerpt ze niet. *Zalig* is de man die naar Mij hoort, dagelijks wakend aan Mijn poorten, bewakend de posten van Mijn deuren. Want wie Mij vindt, vindt het leven en verkrijgt gunst van Jahweh; maar wie Mij mist (of: wie tegen Mij zondigt), doet zijn eigen ziel geweld aan; allen die Mij haten, hebben de dood lief' (Spr. 8:32-36).

Wat doen wij met deze oudtestamentische 'zaligspreking'? Is het niet treffend dat de Wijsheid als het ware vanuit de hemel het woord tot ons richt en ons aanspoort naar Hem te luisteren? Wat dat betreft is er niet veel veranderd in de duizenden jaren sinds Salomo deze woorden heeft laten optekenen. Het welbehagen van de Wijsheid is nog steeds gericht op het welzijn van de mensenkinderen, op hun eeuwig heil. Toen de Heer Jezus op aarde wandelde als het vleesgeworden Woord, heeft Hij o.a. in de bergrede Zijn discipelen *zalig* gesproken (Matt. 5:3-12). Waarom? Omdat zij luisterden naar Zijn woorden en hun leven dienovereenkomstig inrichtten.

Zo klinkt ook vandaag nog de oproep: Zijn wij discipelen, leerlingen, en volgelingen van Christus? Hebben wij Hem lief? Luisteren wij naar

Zijn Woord? Dan mogen wij onszelf gelukkig prijzen en zijn wij *zalig*. Want dan hebben wij het leven gevonden in Hem, die Zelf de kracht en de wijsheid van God is.

Andere werken van dezelfde auteur:

Abba, Vader

De rijkdommen van Gods Vadernaam

Strijd de goede strijd van het geloof

Een plaatsbepaling in de geestelijke strijd

Ontmoetingen bij de Bron

Bronnen in de boeken van Mozes en hun betekenis

Zalig!!

Over de 'zaligsprekingen' in het boek Openbaring

Beloften voor overwinnaars

Veertien beloften van Christus in Openbaring 2 en 3

De Maaltijd van de Heer

Het Avondmaal in Bijbels perspectief

Simson, verliezer of winnaar?

Simson als type van Christus

De Bron bij Berseba

Putten uit de bron van de eed

Op Weg naar het Beloofde Land

Pleisterplaatsen voor pelgrims

Van Aangezicht tot Aangezicht

Voorvallen uit het leven van Mozes, de man Gods

Johannes, de geliefde discipel

Zoals wij hem vinden in het Evangelie naar Johannes

De Grootheid van onze Heer Jezus Christus

Als Koning, Profeet, Priester, Herder en Heiland

Gods Heilsplan

Van eeuwigheid tot eeuwigheid

Het herwonnen Paradijs

Bijbelstudies over de Hof van Eden en het Paradijs van God

Veilig in de Vrijstad

*De betekenis van de vrijsteden in Israël
voor de Gemeente van God*

Het Visioen van de Almachtige

Bijbelstudies over de zegenspreuken van Bileam

Bethel, Huis van Jakobs God

Reiservaringen van Jakob op weg naar Bethel

Jakobs laatste woorden

*De zegenspreuken van Jakob voor zijn zonen
en voor de twaalf stammen*

Lichtende sterren

Lessen uit het leven van de aartsvaders

Elia en Elisa, twee profeten op pad

*Bijbelstudies over de hemelvaart van Elia en
de roeping en taak van Elisa*

De genezing van Naäman

Bijbelstudies over 2 Koningen 5

Twaalf wonderen door de profeet Elisa

Bijbelstudies over 2 Koningen 2-13

Overgebleven brokken

Verzamelde bijbelstudies

Verkrijgbaar bij de christelijke boekhandel,
of bij het distributieadres:

Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn.
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl

